

Олександр Гяделов продовжує свою роботу в цій галузі, і його довгострокові документальні фотопроєкти допомагають розкрити складність та глибину сучасних глобальних проблем.

У 2020 р. Олександр Гяделов став лауреатом Шевченківської премії 2020 р. за фото-проект «Карусель».

Знімає майстер на одну з найкласичніших плівкових камер — Leica M6, з якою майже не розлучається. Вибір інструменту цілком виправданий. Камера дозволяє робити знімки високої якості, що зумовлено вимогами до робіт виставкового рівня. Порівняно з сучасними дзеркальними апаратами вона маленька, непомітна і, з відповідними навичками, дуже зручна.

Практично всі його роботи зняті на чорно-білу плівку. Гяделов у своїх інтерв'ю неодноразово коментує цей аспект, повторюючи, що чорно-біла плівка надає йому можливість робити відбитки власноруч і це йому подобається, а не делегувати друк стороннім лабораторіям.

Чорно-білі фотографії Гяделова зворушливо-пронизливі і правдиві. Складні соціальні явища, з якими працює фотограф, потребують не тільки досконалої майстерності, а і безумовної людяності й особистої емпатії. Уміння зазирнути в чужий біль та передати його за допомогою плівки. Налагодити чесні і прозорі відносини з тими кого знімаєш. Інакше тобі не повірять і не дадуть можливості зробити знімок.

Це є необхідною умовою для роботи з гостросоціальними темами, на яких фокусується майстер. Він звертає увагу першочергово на те, що зазвичай залишається за лаштунками, те, що не хочеться згадувати. У буденному житті ми перестаємо помічати, що поруч з нами відбувається безліч трагічних історій. Фотографії Гяделова дивляться на нас очима його героїв, його очами.

Світлини фотографа нагадують роботи американських фотографів початку ХХ сторіччя Льюїса Хайна (англ. Lewis Wickes Hine, 1874–1940) та Якоба Рііса (англ. Jacob August Riis, 1849–1914). Ці автори також висвітлювали явища, які суспільство не бажало помічати. Але після оприлюднення знімків влада була вимушена реагувати, робити висновки і створювати умови для виправлення і покращення ситуації.

С. Наумова

ОСОБЛИВОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ ТЕЛЕБАЧЕННЯ КАНАДИ (З ДОСВІДУ УКРАЇНСЬКОГО СТАЖИСТА)

S. Naumova

FEATURES OF THE FUNCTIONING OF CANADIAN TELEVISION (FROM THE EXPERIENCE OF A UKRAINIAN INTERN)

Канада — це країна, що є другою за величиною у світі і має розвинену економіку, різноманітну культурну спадщину та природну красу. Канадський менталітет і стиль життя кардинально відрізняються від європейських уявлень про світ, а телебачення є безпосереднім відображенням колективного менталітету та моделі життя для кожного суспільства. Протягом піврічного стажування на канадському телебаченні є достатня можливість визначити специфіку його устрою та особливості роботи.

Телевізійні організації Канади мають практику постійного поновлення штату в результаті запрошення стажистів та волонтерів. Оголошення про набір таких груп періодично публікуються на сайтах телекомпаній або корпоративних сторінках соціальних мереж. При цьому, помітною особливістю є набір за бажанням, незалежно від наявності відповідного досвіду. Тобто профільна освіта або медійний досвід не відіграють у цьому випадку визначної ролі. А відтак, підготовка співробітників є цілковито практикоорієнтованою й обмежена лише опануванням виробничої технології.

Навчання починається з невеликих завдань, які стажист має можливість обрати власноруч. Інакше кажучи, є дозвіл самому обирати свою функцію на знімальному майданчику, формат зйомок, вид роботи. Це можуть бути випуски новин, прямі трансляції з різноманітних подій, тематичні передачі та телевізійні шоу. З часом, по мірі набуття професійного досвіду, стажист стає так званим «довірем обличчям телеканалу», тобто отримує можливість виконувати складніші завдання, а згодом з'являється шанс на офіційне працевлаштування.

Таким чином, відбувається поступове занурення в професію, завдяки чому людина може випробувати себе в різних галузях та обрати найближчий до своєї індивідуальності вид діяльності. Процесу профорієнтації сприяє система волонтерства, яка дуже поширена в шкільному та студентському середовищах. Для місцевих школярів такий вид діяльності є обов'язковим, але водночас кожен може обрати те, що йому до смаку. Себе можна спробувати, наприклад, як у ролі SMM-менеджера, так і у ролі кухаря. У Канаді навіть є спеціальні вебсайти, де можна відстежувати запропоновані види діяльності. Це завжди дуже цікаві та корисні досвід і практика. Деякі заклади навіть практикують систему “Volunteers Only”, де всі робітники — це волонтери. На телеканалі, де ми проходили практику, навіть був чоловік, який волонтерив там понад 20 років. Цікаво, що йому пропонували офіційно працевлаштуватися, але він відмовився, пояснюючи це тим, що він не хоче перетворювати улюблене хобі на роботу.

Особливістю канадського телебачення є ще й те, що канали транслюють передачі різними мовами, не лише офіційними — англійською та французькою, а й українською, італійською, німецькою, арабською та іншими. Це пояснюється специфікою населення країни, яке складають здебільшого емігранти з різних частин світу. Це означає, що у вас є можливість взяти участь у розробці та створенні телевізійної програми рідною мовою. Нам, до речі, пощастило побувати на зйомках саме українського випуску. Було дуже приємно почути рідну мову та поспілкуватися з досвідченими спеціалістами. Тому в телевізійній практиці Канади немає питання мовного бар'єру.

З іншого боку, проблема відсутності навичок спілкування англійською або іншою іноземною мовою швидко вирішується за допомогою долучення до відповідного ком'юніті. Це сприяє швидкій соціалізації в новій спільноті та природній адаптації в професійному телевізійному середовищі.